

JESUS EGIGUREN: “Klandestinitatean bizi izan naiz beti”

“Aizarnan bizi izan zen Pepe Villar izena zuen gizon bat, guk Don Pepe esaten genion... akordatzen naiz hura hil zenean, artean Aizarnan autorik apenas zegoen, hiletara automobil mordoa nola etorri zen, dena beteta”. Bera hasi da guk galdetu gabe Aizarnako historiako xehetasunak ematen, *La academia herrante* intelektual taldea han biltzen zenekoak-eta... Motorra berotua zuela iritzita berari buruz galdezka hasi eta hara zer bota digun: “Nik ez dizuet ezer asko esango, e, lotsa ematen dit-eta nire bizitza kontatzeak”. Baina pixkanaka-pixkanaka hasi da kontu kontari eta uste ez genituenak ere esan dizkigu. Bukaeran berriz heldu dio historiari eta Pio Barojari buruz hasi da, Zestoan hari eskainitako museoa beharko genukeela komentatu digu.

-Agiñako hamar anai-arrebetan gazteena. Baserriko lanetan lagundu al zenuen?

Beste edozein baserriko mutilkoskorrek bezala, tokatzen zena egin behar izaten nuen. Beharbada, nola gazteena nintzen, ez nuen beste anaiek adina egin. Baina baserrian beti izaten da lana denentzat, eta beharko egin: behiak zaindu, ganadu-jatekoak, azpiak atera, soroan, belarra ondu udaran...

-Gustura egiten al zenituen lan horiek?

Niri ez zait gehiegi gustatzen baserriko lana. Gogorra zen garai hartan eta gaur egun ere gogorra izango da, nahiz eta zenbait abantaila izango duten gaur egun.

-Etxeko gazteena babestuen izan ohi da kalean. Baserrian ere bai, ezta?

Hori esaten dute, seguru asko hala izango da.

-Aitak, beste seme-alabek bezala, zuk ofizioaren bat ikastea nahi omen zuen. Anai-arrebek babestuta segi omen zenuen ikasketekin.

Orduan jende gehiena 13-14 urterekin eskola utzi eta lanean hasten zen, ofizioa ikasten. Eta niri ere hori tokatzen zitzaidan. Eta hasi ere hala hasi nintzen eskola bukatu eta lanean. Baina garai hartan hasi zen Azpeitian institutua eta zergatik neu ere oso ondo akordatzen ez naizen arren han segitu nuen, batik bat, ikastea gustatzen zitzaidalako.

Estudiante ona al zinen?

Neuk esatea ez dago ondo baina uste dut ikasle ona nintzela, bai. Hala ere Aizarnan bertan ni baino hobeak egongo ziren makina bat, ez dut inoiz egundoko notarik izan, baina interesa behintzat banuen.

Aizarnako eskola garaiaz zer gogoratzen duzu?

Eskolan adin guztietakoak nahastuta ginen, behean mutilkoskorak eta goian neskak. Kintoak hamarren bat-edo izango ginen. Irakasleak kanpotarrak izaten genituen. Ez ziren oso-oso gogorrak izaten, ez dut behintzat oroitzapen bereziki txarrik. Garai hartan gauzak beste modu batera ziren, hori bai; orain arraroa emango du baina orduan zeozer gaizki eginez gero eskua jarri behar eta reglarekin zapa!

Erdaraz ba al zenekien orduan?

Eskolan hasi nintzenean ez nuen jakingo, jakina. Etxean beti euskaraz eta Aizarnan ez zen besterik aditzen. Eskolan hasiko ginen erdaraz.

Egurra ‘behar izan’ al zenuten ikasteko?

Nik uste dut, horregatik, ezetz. Ez dut oroitzen behintzat. Ez zuten euskaraz egiten uzten baina eraztun-konturik eta ez dut oroitzen. Errieta bai baina hori ere neurrian; gu behin ere ez ginen iritsi elkarrekin erdaraz egitera, ezta eskolan ere. Lagunekin beti euskaraz.

Zer jolas zenituzten?

Jolasa, bakarra: pelotan herriko plazan. Ez nintzen oso ona, behin ere ez naiz izan kurioa kirolerako.

Eta eskolatik kanpoko orduak zertan ematen zenituzten?

Ba mutilkoskorren betiko kontuak, erre kara joan eta arrantzuan, eskuekin hori bai, kainerarik eta horrelakorik ez genuen guk, txori habi bila eta horrela (kar, kar, kar...). Gaur ere horrela izango dira gutxi gorabehera, ezta?

Ume garaiko oroitzapen ona al duzu?

{denbora hartzen du pentsatzeko} Ez daukat oroitzapen txarrik, baina beno, gehiegi ere ez dut idealizatuko. Nik uste dut oraingo mutilkoskorrak hobeto bizi direla, ordukoak baino.

Urtainen garaia, udako kanpotarrak... Harrapatu al zenuen hori dena?

Bai, klaro. Gu ez ginen joaten. Zestoara festak zirenean-eta joaten ginen eta enkarguak egitera.

Oinez joaten al zinen?

Beti. Nola joango ginen ba bestela! Galtzadatik joaten ginen, mundu guztia hortik ibiltzen zen. Zestoan batik bat enkarguak egiten ziren. Baserritarrak produktuak Azpeitian azokan saltzen zituen. Nik esan dudan bidetik Bainuetxeko estaziora joan, tren hartu eta Azpeitira. Niri tokatu zait garai hartan egiten zen guztia egitea: astoarekin Zestoara joan enkarguak egitera, Azpeitira saltzera... Orain Hego Amerikako erreportajetan azaltzen diren bezala, tren oiloekin eta konejuekin-eta beteta, ba horrelaxe Azpeitira.

Azpeitiko bidea ondo ikasi zenuen, han segi zenuen ikasten.

Hamalau-hamabost urterekin bizitza gehiago egin nuen Azpeitian Zestoan baino. Institutura joan nintzen eta batxilerra bukatu arte ibili nintzen. Gero, ez nekien garbi zer egin. COU egitera Donostiara etorri nintzen eta garai hartan nik uste dut fakultate publiko bakarra Zuzenbidea zela.

Eliminazioz ikasi zenuen Zuzenbidea, beraz?

El que puede puede y el que no puede a Derecho esaten zen orduan. Ez zegoela oraingo aukerarik, alegia. Baina gustatzen zitzaidan. Hala ere, aukera eduki banu historia, literatura edo beste zerbait ikasiko nuen beharbada.

Etxekoek asko lagundu al zizuten?

Etxean ez zegoen niri laguntzeko aukera handirik. Ez dut esango ez zidatela lagunduko behar izan banu, baina neuk ere ez nuen gehiegi eskatu. Estudiante denbora guztian lanean ibili izan naiz. Diren lan guztiak probatu ditut: euskarako irakaslea, gasolinerako langilea, Parisera eta Genevara ere joan nintzen udara batzuetan lanera...

Sosak ateratzera eta frantsesa ikastera?

Bai, eta abentura bila. Orain baino gehiago egiten ziren horrelakoak garai hartan.

Parisen harrapatuko zenuen, 68ko ondorena...

Ez genuen Parisen ezer asko ikusi, lana egiten genuen 8-9 ordu egunean. Aireportuan, maletak autobusean sartzen. Gero Genevan (Suitza) ere izan nintzen, kozinero.

Baina ba al zenekien ba sukaldean?

Mokofinentzako lanak egiten ez nintzen ibili! Genevan Lemana aintzira dago eta bertakoa bezala saltzen zuten arrain bat prestatzen nuen, pare ba buelta eman eta kito, gainera arrain hura Kanadatik ekartzen zuten.

Paris beste mundu bat izango zen...

Ba ez, ez. Aizarnatik Azpeitira joatea bezala zen, Parisera joan eta hemengo jendearekin ibiltzen ginen. Ez ginen nahasten frantsesekin.

Ordurako grina politikorik ba al zenuen?

Garai hartan politikarako ardura orain baino askoz gazteago etortzen zen, diferenteagoa behintzat bai. Ni ez nintzen arrazoi politikoengatik joan, diruagatik eta abenturagatik baizik, baina ideia batzuk banituen ordurako. Parisen denetik zegoen, hemen baino gehiago, troskistak, maoistak... karta oso zabala zen. Ni Bandera Roja-ko jendearekin elkartu nintzen. Alderdi komunista zen, PCko banaketa uste dut zela, batik bat Katalunian zegoena. Orduan oso inportantea zen.

Mugimendu pixka bat bazen orduan Parisen...

Buelatu nintzenez, hemen ez zegoen Bandera Rojarik, eta Alderdi Komunistan sartu nintzen. Beti izan naiz... nola esplikatu dut ba... pragmatikoa edo eszeptikoa. Behin ere ez zait gustatu ideologia erradikala, nahiz eta orain ematen duen Alderdi Komunista ezker muturrean dagoela, garai hartan komunista izan zitekeen moderatuena zen.

Kar, kar, kar...

Bai ba; FRAP, ETA, troskistak, maoistak... komunistak ezkerreko eskubia ginen! Garai hartan PSOE ez genuen ezagutzen.

PCtik PSOEra noiz aldatu zinen?

Frankismoaren azkeneko urtetan alderdi komunistak inportanteak ziren printzipio batzuk baztertu zituen, proletalgoaren diktadura eta horiek... Alderdi komunista eta sozialismo demokratikoa apartatuta egoteak niretzat ez zeukan zentzurik. Koherentziaz PSOEra sartu nintzen. Garai hartan komunistak gehiago ziren sozialistak baino.

Maoistekin, troskistekin... jende horrekin izan al zenuen harremanik?

Batik bat fakultatean. Baina ez naiz behin ere izan ez abertzalea, ez nazionalista, ez ezker muturrekoa... "Espainolista", erreformista izan naiz erremediorik gabe. Beno, espainolistarena esateko modu bat da. Lehen hala esaten zitzaigun. Esan nahi nuke, adibidez, ezagutzen dudala jende asko ni alderdi komunistan nengoenean ETakoak zirenak eta gaur egun PPn daudenak, eskubian daudenak. Jende asko aldatu egin da, orain inor ez da ezker muturrekoa, troskista batzuk geratzen dira, baina maoistak, Partido del Trabajo, RT... horietakorik ez da gelditzen. Horietako askok uste dut eskubitik pasa nautela eta ni beti gutxi gorabehera toki berean egon naiz.

Dena dela, orduan nahiz eta diferentzia inportanteak eduki eta zu abertzale ez sentitu, igual gehiago zen batzen zintuena banatzen zintuena baino.

Diferentzia hori batik bat gero sortutakoa da, abertzaleak bai eta abertzaleak ez... Esate baterako, garai hartan autodeterminazioa defendatzen zutenak gu ginen eta defendatzen ez zutenak ETAre inguruan zebiltzanak. Orduan autodeterminazioa defendatzea ia-ia Euskadi traizionatzea zen. Autodeterminazioa marxisten errebindikazioa zen, errebindikazio 'espainolista' ETAkoentzat. Autodeterminazioa defendatzen zuten troskistek, maoistek... eta beste denek independentziaren alde egiten zuten.

Denak aldatu zarete orduan.

Guk autodeterminazioa utzi dugu eta besteek hartu dute.

Alderdi Komunistarekin harremanetan hasi eta pixkanaka sartu zinen politikan ala buru-belarri?

Buru-belarri. Fakultatean nenbilela Donostiako Alderdi Komunistako gazteen taldeko arduradun izan nintzen. Frankismoaren azkeneko urtetan.

Dena klandestinitatean. Arriskurik pasa al zenuten?

Nire bizitza klandestinoan izan da dena. Klandestinitate batetik beste klandestinitate batera pasa naiz.

Urteren batzuk lasai bizi izan al zenituen?

Ai!, lasai-lasaiak ez. Dena dela gerora sortu eta hazi da diferentzia hori, gaur dagoen hesi hori. Frankismoaren azkeneko urteak ez ziren hain gogorrak izan. Beharbada ETAkoek okerrago pasako zuten, baina komunista edo sozialista izanda, gutxi gorabehera erregimena konturatuta zegoen alderdi horiek gutxi barru legalak izango zirela. Hortik irten eta segituan berriz ere ia-ia klandestinitatera. Akordatzen naiz nola 1980an, PSOEko Gipuzkoako antolaketarako idazkaria nintzela, Urretxura joan behar izan nuen, hil zuten PSOEko aurreneko afiliatuaren (German Gonzalez zumaiarra) gorpua identifikatzera.

Orduan eman zen al zen saltoa?

Orain PSOEkoa edo PPkoa bazara kontuz ibili beharra daukazu, orduan ez genuen horrela ikusten, hainbeste ez. Dena dela, ez da erraza izan politika niretzat. Aitak esaten zuen bezala ofizioa ikasi banu, hobeto. Lasaiago biziko nintzateke.

Eduki duzu aukera, zergatik ez duzu utzi? Burutik pasa al zaizu?

Ez. Adin honetan honezkero mila konpromiso daukazu. Nire bokazioa Zuzenbideko fakultatean irakasle izatea zen. Eta politika aukeratu dut, dudarik gabe, konpromiso bezala, baina ez zen nire asmoa politika ofizio izatea.

Konpromisoa zerekin?

Idea batzuekin. Gainera, orain bizi dugun egoerarekin, ez daukazu uzterik politika, etsi egin behar duzu.

Hemezortzi urte egiterako atera zinen. Zenbateraino mantendu duzu harremana Aizarnarekin?

Beti joan izan naiz Aizarnara, garai batean astero. Baina ama hil zen, eta gero aita. Gurasoen etxea falta da, anai-arrebek beren familiak daukate eta gutxiago joaten naiz.

Zer diote aizarnarrek zure lanbideaz?

Harreman gehiegi ez dut izan, oso lotsatia naiz, jende askoren ondoan ibiltzekoa ez naiz behin ere izan. Pixka bat bakartu egin naiz, baina ez da izan arrazoi politikoengatik, nire izateko moduagatik baizik.

Ezagutzen zaituzten aizarnarrek zer diote, ordea?

Ikusten nautenean ez dut uste politikaria ikusten dutenik, beren laguna baizik.

Zuek bizi izan duzuen egoerak eta bizi duzuenak norberaren bizi-tza goitik behera baldintzatzen du. Aizarnara joateko eragozpena izan al da?

Pixka bat bai, baina ez gehiegi. Jendeak igual pentsatuko du influentzia handia daukala. Egia esan, pixkanaka-pixkanaka neurri batzuk hartzen zoaz, baina ez arriskua dagoelako, ohitura batzuk barneratzen dituzulako baizik. Beti joan izan naiz Aizarnara eta orain ere Aizarnakoa kontsideratzen naiz.

Zure burua hala aurkezten al duzu?

Horixe. Zer esango dut ba? Aizarnakoa!

Zergatik dago ideologikoki zu bezalako hain jende gutxi Aizarnan edo Zestoan? Zergatik dira etorkinak gutxi horietako gehien-gehienak?

Arrazoi soziologikoengatik. PPkoa ere jende gehiago egongo da...

Horiek ere *rara avis* dira.

Hainbeste aldiz egin didate galdera hori... eta nik ez diot sekula zentzu gehiegirik ikusi. Ni ez naiz sozialista edo komunista egin inguruko jendea komunista edo sozialista zelako. Eboluzio pertsonalagatik izan da. Horregatik, Aizarnakoa izan edo Berlinekoa izan berdintsu da inguruak baldintzatu ez baldin bazaitu. Ni sartu nintzen garaian apenas zegoen sozialistarik hemen inguruan, Odon Elorza eta beste lauzpabost.

Zer pentsaturik ez al du ematen norberaren sorlekuan oso-oso gutxi pentsatzea norberak bezala?

Keba.

Zu euskalduna zara, euskaltzalea ere bai?

Bai.

Eta zuen alderdia?

Aukera politiko bat hartzean zenbaitentzat inportantea izango da zer iritzi duen alderdi horrek euskarari edo euskal kulturari buruz; nire kezka beste batzuk ziren... Garai hartan ezkerrekoa izateak zentzua zuen. Gaur eskuina eta ezkerrekoa zer den mahai gainean dagoen eztabaida da, baina garai hartan ez. Beste arrazoi batzuen arabera egiten zen aukera politikoa. Uste dut euskaldun jende gehiago ginela ezkerreko alderdi 'espainoletan', alderdi abertzaleetan baino. Gerora ezkerreko alderdi horiek desagertu egin dira; *Movimiento Comunista*, *Partido del Trabajo*... esan nahi dut, garai hartan ez zela hain arraroa Aizarnakoa izan eta alderdi ez nazionalista batean egotea. Seguru asko Zestoan bertan OMCKo (MCEko seguru asko ezta?) militanteak inportanteagoak ziren ETAKoak baino.

Euskararen aurrean beste lehentasun batzuk zenituen orduan... Eta gaur egun nola bideratzen duzu euskararekiko kezka, euskaltzalea baldin bazara?

Nik uste dut gaur egun Euskadik badituela tresna guztiak euskara eta bere kultura defendatzeko eta lantzeko. Garai batean euskaltzale izatea obligazioa zen, euskara, orduan esaten zen bezala, kinka larrian zegoelako, baina gaur egun badu gobernu bere defentsarako... Nik ez dut sentitzen obligazio pertsonalik mundu horretan militatzeko. Interesatzen zait gustatu egiten zaidalako, baina ez arrazoi politikoengatik.

Eta ez al duzu sentitzen beharrik, zure jardunbide politikoan iritzi artikulatu bat idazteko orduan edo parlamentuan hitza hartzerakoan, euskaraz egiteko?

Gure belaunaldiko jendearentzat gauza bat da euskaraz hitz egitea eta irakurtzea eta beste gauza bat da euskaraz idaztea. Eskolan behin ere ez dugu euskararik ikasi. Euskara ikasi dugu etxean, kalean, eta, gero, beharbada, liburutan. Nik behintzat ez daukat erraztasunik euskaraz idazteko.

Beste kontuetan zure burua jantzi duzun moduan zergatik ez trebatu euskaraz idazten?

Badago beste jende asko euskaraz idazten duena, zertarako nik? Erdaraz eta kito.

Hori ere pragmatismoa da, edo zer da hori?

Nik uste dut gure belaunaldiak ohitura hori gaztetan ez hartu izanagatik geratzen dela hori. Orain euskaraz idazten hastea pixka bat artifiziale litzateke.

Seme alabarik ba al duzu?

Bai.

Eta beraiek?

Hiru dauzkate eta hirurak euskaraz hitz egiten dute. Nirekin ere euskaraz egiten dute, jakina. *Hi, ni Aizarnakoa nauk, e!*

.....

Euskal Herriko gatazkaz

ETAk su-etena iragarri zuen egunetik elkarrizketarik eman gabe zegoen Egituren. Elkarrizketarik eskaintzen ez duen arren bere izena prentsan egunero ateratzen da bake prozesuari lotuta. Denek nahi berekin eta berak gu bakarrik aukeratu gaitu. Eta esan digu Aittolazarren daudela prozesuaren aurrekariak, makina bat aldiz egin omen zituzten han baba-janak, 'sukalde lanean' ari zirela. Baina su etena utzi du ETAk, eta Aittolan mahaikide zuena kartzelan sartu dute. Ezin duela sinetsi, lur jota dagoela eta etorkizunaz pesimista dela esan digu.

“Frakasatua sentitzen naiz”

Komunikabideek diotena da zu erdi-erdian egon zarela gauzak konpontzeko ahaleaginean. Dena zeharo okertu den honetan, nola sentitzen zara?

Pertsona bezala frakasatua sentitzen naiz. Nik uste dut nire belaunaldiko edozein politikok ikusteko falta duen bakarra dela bakea Euskadin. Ikusi du dena, frankismoa erortzen, autonomia erdiestea, gero Alderdi Sozialista irabazten, gero PP lekukoa hartzen... Bakar-bakarrik bizitzan falta zaiguna da bakea ikustea.

Nik itsu-itsu sinesten nuen oraingo honetan benetan zihoala. Gauza okertu egin da eta zentzu horretan izugarritzko frustrazioa sentitzen dut. Eta ezin dut ia sinestu honek hain gaizki bukatu behar zuenik, baina...

Erabat etsita zaude edo oraindik lanean jarraitu behar duzu?

Ez, etsita behin ere ez, baina... uste dut egundoko aukera zegoela gauzak ondo bukatzeko bai ezker abertzalearentzat bai abertzale ez garenontzat... *enfin*, konpromiso plural bat lortzeko posibilitatea zegoela eta konpromiso horren barruan ETArekin inguruan egon den jendea gizarteratzeko aukera ere bazegoela. Aukera hau galtzen baldin bada beharbada etorriko da besteren bat, baina baten batek pentsatzen badu nahiz eta oportunitate hau galdu bi urte barru ahal izango dela, nik uste dut oso deskuidatuta dagoela. Espainiako politikaren eboluzioa, Europakoa, terrorismo islamiarra... horiek denek hemendik aurrera oso zail egingo dute hemengo arazoa elkarrizketaren bidez konpontzea oportunitate hau galtzen bada.

Zuk egin zenituen adierazpen batzuk gatazkaz lehenaldian hitz eginez, iraganeko gauza balitz bezala.

Bai, nik uste nuen oraingoa benetakoa zela. Eta neure arrazoiak neuzkan, jakina, hori pentsatzeko.

Orain, ordea, ez zara lehenaldian hitz egiten ari, ez zara oportunitateaz iraganeko zerbait balitz bezala ari.

Su etena apurtu da, elkarrizketa ere bai. Baina oraindik ikusi egin behar da zer gertatzen den. Nik iritzi oso pesimista dut, dena dela.

Zure helburu nagusia gauzak hitz eginez konpontzea al litzateke?

Bai.

Zerbait erantsi nahi al duzu?

Urtebete nago elkarrizketarik eman gabe. Azkenekoa tregua eman zen egunean izan zen, *El Diario Vascon*. Eta harrezkero ez dut hitz egin mundu guztiak gauza beraren gainean galdetzen didan arren. Eta nola ez daukadan kontatzerik zer pasa den eta zer ez den pasa...

Beste batzuk kontatu dituzte.

Bai, baina... esate baterako gaur (2007-06-17) bertan ikusi dut *El Mundon* orain hamabost egun ez dakit zein diplomatiko ETArekin egon zela eta... dena gezurra da. Sueten honen aurrekariak, asko, Aittolazarren daude. Zestoako partean dago hori, ezta?

Azkoitia dela uste dugu...

Zestoa zela uste nuen nik, baina mugan behintzat... irakurriko zenuten nola 'hau' Otegi eta nire artean hasi zen Elgoibarko baserri batean eta abar... Ba baserri hori Aittolazar inguruan dago. Nekazaritza ekologikoa egiten duen baserri bat da, Txillarre du izena. Eta hortik joaten ginen askotan babak bazkaltzera Aittolazarrera, bertan dagoelako.

Biok mano-mano?

Denok hor ibiltzen ginen, han nola ez zen inor izaten gure bila (kar, kar, kar). Horregatik joaten naiz orain sarri Aittolara, ohitura bihurtu zelako. Barojaren ipuin ezagunenetako batean joaten da mediku bezala hara eta...

Elkarrekin galtzaan gora

Aspaldian ez diat hire berri zuzenik, baina elkarrekin izandako bizibide eta harremana gogoan diat eta hori beti horrela izango duk, bizi naizen artean.

Elkarrekin joan gintuan Azpeitira batxilergoa ikastera. Elkarrekin etorri izan gintuan bost urtez, egunero-egunero, Xardoren taxian. Eta azkeneko urtean ere elkarrekin egiten genian etxerakoa. Urola trenean bainuetxeko geltokiraino eta ttipi-ttapa, oinez gero, Akuan barrena *galtzaa* zaharrean gora. Biok Aizarnara; hi Agiñara eta ni Kantoikora. Elkarrekin joan gintuan Donostiara ikastera, han banatu zituan gure bideak baina elkarrekin emandako pausoak ez zituan alferrikakoak izan.

Egunkarietan maiz ikusten haut. Behin galdera bati erantzunez-edo esaten huen hire jarrera edo karakterrari buruz *perseverantea* haizela, eta pentsatu nian *¡joño!*, ba horretan arrazoi dik; setatia haiz heure arrazoiak defendatzerakoan. Horregatik iritsi duk Aizarnako Agiña baserriko *benjamina*, Elkarte Autonomoko Alderdi Sozialistako Lehendakaritzara.

Hala ere, gustatuko litzaidakek zazpi herrialdetako Alderdi Sozialistako Lehendakari izango bahintz lehenbailehen. Beste oilar batek joko liguke kukurruku euskaldunoi.

Bitartean eta zortetik onena opatuz utzi iezadak Xenpelarrekin batera eskatzen, “hator gure kalera, baserritar legera, musika hoiek utzita,...”, zenbat eta lehenago bakean utzi (hik eta nik ezagutzen ditugun horiek) orduan eta hobeto izango duk eta.

Guk antolatu behar diagu gure bizitza eta gure etorkizuna, nahi dugun edo ondoen iruditzen zaigun eran, nahi dugunarekin eta nahi dugun bezalako elkartasun edo elkarlanean.

Orain, hori bai e, GORA AIZARNA ASKATUTA eta GORA AIZARNARRAK!!

Tomas Arrizabalaga

Argazki oina: “Zutik, eskuinetik hasita bigarrena da Tomas, okerka dagoena. Jesus berriz ezkerretik hasita bosgarrena da, irakaslearen ondokoa.”

Tomas Arizabalaga (1956-III-23). Lasaoko Lar baserrian jaio zen baina hamabost urteak arte Aizarnan hazitakoa da. Batxilergoa egin ostean Zuzenbidea ikasten hasi zen. Gero ordea ikasketak utzi eta *Egin* egunkariko pertsonal arduradun aritu zen lanean. Gaur ardura horixe bera du *Garan*.